

Krarup: Den unormale Tid mellem Krigstilstand og Fred, som vi nu gennemlever, medfører Forhold, der er saa ekstraordinære, at de paa mange Omraader kræver Lovgivningsmagtens Indgriben. Et af disse Omraader er Fremskaffelsen af det fornødne indenlandske Brændsel, da Tilførslerne af udenlandsk Brændsel — som vi jo ellers har anvendt — helt eller næsten helt svigter. For Tørvetransportens Vedkommende bestaar Vanskeligheden i at faa Tørvene transporteret fra Moserne til Forbrugerne, og jeg vil gerne paa mit Partis Vegne udtale en Anerkendelse af de Bestræbelser, der af Handelsministeren gøres for at løse dette Spørgsmaal, selv om Tvangsbestemmelser ikke er velsete i vort frihedselskende Samfund.

Lovforslaget er i det andet høje Ting undergaaet visse Ændringer. Jeg finder imidlertid ikke Grund til at gaa synderligt ind paa Enkeltheder, saa meget mindre som Lovforslaget har været Genstand for en ret indgaaende Behandling af de ærede foregaaende Ordførere. Jeg kan anbefale det, ogsaa i den Form, det nu har faaet, selv om det kommer her til Landstinget i en noget ændret Skikkelse.

Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at anerkende den højtærede Handelsministers Bestræbelser for at faa de knappe Beholdninger af indenlandsk Brændsel, der vil være til Raadighed i den kommende Vinter, fordelt saa ligeligt som muligt ved at fastlægge en Rationering af Tørv. En saadan Tørvrationering er ikke tidligere gennemført, vel sagtens fordi vi de andre Aar har haft rigeligere Tilførsel af udenlandsk Brændsel. Jeg indrømmer, det er meget vanskeligt at gennemføre en saadan Rationering, men jeg anser den for absolut paakrævet, og jeg takker Ministeren for hans Initiativ i denne Sag.

Axel Christensen: Det foreliggende Lovforslag er jo Udtryk for Tidens Vanskeligheder paa Transportvæsenets Omraade. Mit Parti er klar over, at Indgreb i Erhvervslivet af en Karakter som den, der her er Tale om, kun maa gøres i særlige Situationer — jo flere Indgreb, der foretages, jo vanskeligere og tungere arbejder nemlig det hele. Men der er noget, som i denne Forbindelse har særlig stor Interesse, og det er at faa alle ledige Lastautomobiler i Arbejde. Den Del af Lovforslaget, som behandler denne Side af Sagen, finder vi er af stor Betydning. Vi er særdeles tilfredse med, at Lovforslaget nu er affattet saaledes, at det er Kommunernes Brændselsnævn, der i givet Til-

fælde kan gribe ind og sørge for, at den nødvendige Kørsel bliver udført.

Hvad hele Problemet i øvrigt angaar, er jeg af den Opfattelse, at vort Kørselsmateriel, de Lastbiler, der er i Brug, bliver udnyttet saa godt, som det er muligt i Øjeblikket, og det maa man i høj Grad paaskønne. Vi er imidlertid sikkert alle klar over, at mange af de Lastvogne, der kører, er i en sølle Forfatning, navnlig med Hensyn til Gummi, saa hvis det var muligt at supplere Vognbestanden derigennem, at der blev stillet Gummi til Raadighed, vilde det selvfølgelig være godt. Ligeledes vilde det være meget paakrævet, om der i Kraft af Lovens Bestemmelser kunde komme nogle Biler frem af den Gruppe, der af andre Aarsager er sat i Staa. Men der er ogsaa et andet Punkt, hvor jeg tror man bør sætte ind, og som jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa. Jeg tænker paa de lettere benzindrevne Automobileer, som man før Krigen benyttede til forskellig Forretningskørsel. Hvis man kunde frigive dem til Brug, vilde det i mange Tilfælde kunne aflaste de store Vogne, hvor det drejer sig om lettere Varetransport. Facit vilde saa blive, at de almindelige Varetransportbiler i højere Grad kunde udføre svær Lastbilkørsel, navnlig med Brændsel. De Biler, jeg tænker paa, er de Køretøjer, som mange Forretningsfolk før Krigen saa deres Fordeel i at benytte til lettere Transport — det gælder baade smaa Lastautomobiler med Varelad og Personbiler uden Varelad, der i mange Virksomheder benyttedes som Varevogne, bl. a. ved Reparationsarbejde i Haandværkets Tjeneste. Jeg vil gerne i denne Forbindelse sige, at det daglige Liv ude paa Landet paa dette Omraade foregaar saadan, at næsten enhver Lastvognsejer har en lokal Kundekreds at betjene, og det vil være nødvendigt for en saadan Vognmand, at han af Hensyn til sin fremtidige Eksistens søger at betjene Kørselsbehovet i saa stor en Udstrækning som muligt. Han maa ofte anvende sit Køretøj til lettere Kørsel over længere Distancer, fordi denne Kørsel ogsaa skal udføres og der ikke findes nogen anden Udvej til at faa den udført, saa længe Halv- og Heltonslastvognene stadig er oplodsede. Hvis man derfor vil forøge Transportmulighederne her i Landet for den tunge Kørsels Vedkommende, kommer man efter min Mening ikke uden om, at man maa stille de smaa Vogne til Raadighed for Næringslivet i saa stor Udstrækning, som det er muligt. Vi ved fra en tidligere Tids Dispositioner, hvordan man kunde